

Geneza cap. 21-26

Cap. 21

Domnul și-a adus aminte de cele ce spusese **Sarei** și Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise. Sara a rămas însărcinată și a născut lui Avraam **un fiu** la bătrânețe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu.

Avraam a pus fiului său nou-născut, pe care i-l născuse Sara, numele **Isaac**. Avraam a tăiat împrejur pe fiul său Isaac la vârsta de opt zile, cum îi poruncise **Dumnezeu**. Avraam era în vârstă de o sută de ani la nașterea fiului său **Isaac**.

Și **Sara** a zis: „Dumnezeu m-a făcut de răs: oricine va auzi va râde de mine.” Și a adăugat: „Cine s-ar fi gândit să spună lui Avraam că Sara va da țâță la copii? Și totuși i-am născut **un fiu** la bătrânețe!”

Copilul s-a făcut mare și a fost întărcat. Avraam a făcut un ospăț mare în ziua când a fost întărcat Isaac. **Sara** a văzut râzând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam egipteanca **Agar**. Și a zis lui Avraam: „Izgonește pe **roaba** aceasta și pe **fiul** ei, căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu **Isaac**.” Cuvintele acestea n-au plăcut deloc lui Avraam, din pricina fiului său.

Dar **Dumnezeu** a zis lui Avraam: „Să nu te mâhnești de cuvintele acestea, din pricina **copilului** și din pricina **roabei** tale; fă **Sarei** tot ce-ți cere, căci numai din **Isaac** va ieși o sămânță care va purta cu adevărat numele tău. Dar și pe **fiul roabei** tale îl voi face un neam, căci este sămânța ta.”

A doua zi, **Avraam** s-a sculat de dimineață, a luat **pâine** și un **burduf cu apă**, pe care i l-a dat **Agarei** și i l-a pus pe umăr; i-a dat și **copilul** și i-a dat drumul. Ea a plecat și a rătăcit prin pustia Beer-Șeba. Când s-a isprăvit **apa** din burduf, a aruncat copilul sub un tufiș și s-a dus de a șezut în fața lui la o mică depărtare de el, ca la o aruncătură de arc, căci zicea ea: „Să nu văd moartea copilului!” A șezut dar în fața lui la o parte, a ridicat glasul și a început să plângă.

Dumnezeu a auzit glasul copilului, și **Îngerul lui Dumnezeu** a strigat din cer pe **Agar** și i-a zis: „Ce ai tu, Agar? Nu te teme, căci **Dumnezeu** a auzit glasul copilului în locul unde

este. Scoală-te, ia copilul și ține-l de mână, căci voi face din el un **neam mare**.” Și Dumnezeu i-a deschis ochii și ea a văzut **un izvor de apă**; s-a dus de a umplut burduful cu apă și a dat copilului să bea. Dumnezeu a fost cu **copilul**, care a crescut, a locuit în pustie și a ajuns **vânător cu arcul**. A locuit în pustiul Paran și mama sa i-a luat o nevastă din țara Egiptului.

În vremea aceea, **Abimelec**, însoțit de **Picol**, căpetenia oștirii lui, a vorbit astfel lui Avraam: „**Dumnezeu** este cu tine în tot ce faci. Jură-mi acum, aici, pe **Numele lui Dumnezeu**, că nu mă vei înșela niciodată, nici pe mine, nici pe copiii mei, nici pe nepoții mei, și că vei avea față de mine și față de țara în care locuiești ca străin aceeași bunăvoință pe care o am eu față de tine.” Avraam a zis: „Jur!”

Dar **Avraam** a băgat vină lui **Abimelec** pentru o fântână de apă, pe care puseseră mâna cu șila robii lui Abimelec. Abimelec a răspuns: „Nu știi cine a făcut lucrul acesta; nici tu nu mi-ai dat de știre și nici eu nu aflu decât azi.” Și Avraam a luat oi și boi, pe care i-a dat lui Abimelec, și au făcut **legământ** amândoi. Avraam a pus deoparte șapte mielusele din turmă. Și Abimelec a zis lui Avraam: „Ce sunt aceste șapte mielusele pe care le-ai pus deoparte?” El a răspuns: „Trebuie să primești din mâna mea aceste șapte mielusele, pentru ca să-mi slujească de **mărturie** că am săpat fântâna aceasta.” Iată de ce locul acela se numește **Beer-Șeba**, căci acolo și-au jurat ei **credință** unul altuia.

Astfel au făcut ei **legământ** la Beer-Șeba. După aceea, **Abimelec** s-a sculat împreună cu **Picol**, căpetenia oștirii sale, și s-au întors în țara filistenilor.

Avraam a sădit **un tamarisc** la Beer-Șeba și a chemat acolo **Numele Domnului** Dumnezeului celui veșnic. Avraam a locuit multă vreme ca **străin** în țara filistenilor.

Cap. 22

După aceste lucruri, **Dumnezeu** a pus la încercare pe **Avraam** și i-a zis: „Avraame!” „Iată-mă”, a răspuns el. Dumnezeu i-a zis: „Ia pe **fiul tău**, pe singurul tău fiu, pe care-l **iubești**, pe **Isaac**; du-te în țara Moria și adu-l **ardere-de-tot** acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”

Avraam s-a sculat dis-de-dimineată, a pus șaua pe **măgar** și a luat cu el două slugi și pe

fiul său **Isaac**. A tăiat lemn pentru **arderea-de-tot** și a pornit spre locul pe care i-l spusese Dumnezeu. A treia zi, **Avraam** a ridicat ochii și a văzut locul de departe. Și **Avraam** a zis **slugilor** sale: „Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul ne vom duce până colo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce la voi.”

Avraam a luat lemn pentru **arderea-de-tot**, le-a pus în spinarea fiului său **Isaac** și a luat în mână focul și cuțitul. Și au mers astfel amândoi împreună. Atunci **Isaac**, vorbind cu tatăl său **Avraam**, a zis: „Tată!” „Ce este, fiule?” i-a răspuns el. **Isaac** a zis din nou: „Iată focul și lemn, dar unde este **mielul** pentru arderea-de-tot?”

„Fiule”, a răspuns **Avraam**, „**Dumnezeu** însuși va purta grijă de **mielul** pentru arderea-de-tot.” Și au mers amândoi împreună înainte. Când au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, **Avraam** a zidit acolo **un altar** și a așezat lemn pe el. A legat pe fiul său **Isaac** și l-a pus pe **altar**, deasupra lemnelor. Apoi, **Avraam** a întins mâna și a luat cuțitul, ca să înjunghie pe **fiul său**. Atunci, **Îngerul Domnului** l-a strigat din ceruri și a zis: „**Avraame!** **Avraame!**” „Iată-mă!” a răspuns el. **Îngerul** a zis: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că **te temi de Dumnezeu**, întrucât n-ai cruțat pe **fiul tău**, pe singurul tău fiu, pentru Mine.”

Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui **un berbec** încurcat cu coarnele într-un tufiș, și **Avraam** s-a dus de a luat berbecul și l-a adus ca **ardere-de-tot** în locul fiului său. **Avraam** a pus locului acelaia numele: „Domnul va purta de grijă”. De aceea se zice și azi: „La muntele unde Domnul va purta de grijă”.

Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe **Avraam** și a zis: „**Pe Mine** însumi jur, zice Domnul, ‘pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe **fiul tău**, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca **stelele** cerului și ca **nisipul** de pe țărmul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate **neamurile pământului** vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de **porunca Mea!**” **Avraam** s-a întors la slugile sale și s-au sculat și au plecat împreună la **Beer-Șeba**, căci **Avraam** locuia la Beer-Șeba.

După aceste lucruri, i s-a spus lui **Avraam**: „Iată, **Milca** a născut și ea **copii** fratelui tău **Nahor**, și anume pe **Uț**, întâiul său născut, pe **Buz**, fratele său, pe **Chemuel**, tatăl lui **Aram**, pe **Chesed**, pe **Hazo**, pe **Pildaș**, pe **lidlaf** și pe **Betuel**. **Betuel** a născut pe **Rebeca**. Aceștia sunt cei opt fii pe care i-a născut **Milca** lui **Nahor**, fratele lui **Avraam**.” Țiitoarea lui, numită **Reuma**, a născut și ea pe **Tebah**, **Gaham**, **Tahaș** și **Maaca**.

Cap. 23

Viața Sarei a fost de o sută douăzeci și șapte de ani: aceștia sunt anii vieții Sarei. Sara a murit la **Chariat-Arba**, adică **Hebron**, în țara Canaan, și Avraam a venit să jelească pe Sara și s-o plângă. Avraam s-a sculat apoi dinaintea moartei sale și a vorbit astfel fiilor lui **Het**: „Eu sunt **străin** și **venetic** printre voi; dați-mi un ogor, ca loc de îngropare la voi, ca să-mi îngrop moarta și s-o ridic dinaintea mea.”

Fiii lui Het au răspuns astfel lui Avraam: „Ascultă-ne, domnule! Tu ești ca un **domnitor** al lui Dumnezeu în mijlocul nostru; îngroapă-ți moarta în cel mai bun din mormintele noastre! Niciunul din noi nu te va opri să-ți îngropi moarta în mormântul lui.” Avraam s-a sculat și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea norodului țării, adică înaintea fiilor lui Het. Și le-a vorbit astfel: „Dacă găsiți cu cale să-mi îngrop moarta și s-o iau dinaintea ochilor mei, ascultați-mă și rugați pentru mine pe **Efron**, fiul lui Tohar, să-mi dea **peștera Macpela**, care-i a lui și care este chiar la marginea ogorului lui; să mi-o dea în schimbul prețului ei, ca să-mi slujească drept loc pentru îngropare în mijlocul vostru.”

Efron era și el acolo, în mijlocul fiilor lui Het. Și Efron, Hetitul, a răspuns lui Avraam în auzul fiilor lui Het și în auzul tuturor celor ce treceau pe poarta cetății: „Nu, domnul meu, ascultă-mă! Îți dăruiesc **ogorul** și-ți dăruiesc și **peștera** care este în el. Ți le dăruiesc în fața fiilor norodului meu: și îngroapă-ți moarta.”

Avraam s-a aruncat cu fața la pământ înaintea norodului țării. Și a vorbit astfel lui **Efron** în auzul norodului țării: „Ascultă-mă, te rog! Îți dau prețul ogorului. Primește-l de la mine și-mi voi îngropa moarta în el.” Și Efron a răspuns astfel lui Avraam: „Domnul meu, ascultă-mă! O bucată de pământ de patru sute de sicli de argint – ce este aceasta între mine și tine? Îngroapă-ți dar moarta!”

Avraam a înțeles pe Efron. Și Avraam a cântărit lui Efron prețul cumpărării despre care vorbise, în fața fiilor lui Het: patru sute de sicli de argint, care mergeau la **orice negustor**. **Ogorul** lui Efron din Macpela, care este față în față cu **Mamre**, **ogorul** și **peștera** din el și **toți copacii** care se aflau în ogor și în toate hotarele lui de jur împrejur au fost întărite astfel ca **moșie** a lui Avraam, în fața fiilor lui Het și a tuturor celor ce treceau pe poarta cetății.

După aceea, **Avraam** a îngropat pe **Sara**, nevastă-sa, în **peștera** din ogorul Macpela, care este față în față cu Mamre, adică **Hebron**, în țara Canaan. Ogorul și peștera din el au fost întărite astfel lui Avraam, ca ogor pentru înmormântare, de către fiii lui Het.

Cap. 24

Avraam era bătrân, înaintat în vârstă, și **Domnul** binecuvântase pe Avraam în orice lucru. Avraam a zis celui mai bătrân rob din casa lui, care era îngrijitorul tuturor **averilor** lui: „Pune-ți, te rog, mâna sub coapsa mea și te voi pune să **juri** pe Domnul Dumnezeuul cerului și Dumnezeuul pământului că nu vei lua fiului meu **o nevastă** dintre fetele canaaniților în mijlocul cărora locuiesc, ci te vei duce în țara și la rudele mele să iei **nevastă** fiului meu **Isaac**.”

Robul i-a răspuns: „Poate că femeia n-are să vrea să mă urmeze în țara aceasta. Va trebui să duc oare pe **fiul** tău în țara de unde ai ieșit tu?” Avraam i-a zis: „Să nu care cumva să duci pe fiul meu acolo! **Domnul** Dumnezeuul cerului, care m-a scos din casa tatălui meu și din patria mea, care mi-a vorbit și mi-a jurat zicând: ‘**Seminței** tale voi da țara aceasta’, va trimite pe **Îngerul Său** înaintea ta, și de acolo vei lua **o nevastă** fiului meu. Dacă **femeia** nu va vrea să te urmeze, vei fi dezlegat de **jurământul** acesta pe care te pun să-l faci. Cu niciun chip să nu duci însă acolo pe fiul meu.”

Robul și-a pus mâna sub coapsa stăpânului său Avraam și i-a **jurat** că are să păzească aceste lucruri. Robul a luat zece cămile dintre cămilele stăpânului său și a plecat, având cu el toate lucrurile de preț ale stăpânului său. S-a sculat și a plecat **în Mesopotamia**, în cetatea lui **Nahor**.

A lăsat cămilele să se odihnească, în genunchi, afară din cetate, lângă **o fântână**. Era seara, pe vremea când ies **femeile** să scoată apă. Și a zis: „Doamne, Dumnezeuul stăpânului meu Avraam! Te rog, dă-mi izbândă astăzi și îndură-Te de **stăpânul** meu Avraam. Iată, stau lângă izvorul acesta de apă, și **fetele** oamenilor din cetate vin să scoată apă. Fă ca **fata** căreia îi voi zice: ‘Plecă-ți vadra, te rog, ca să beau’ și care va răspunde: ‘Bea și am să dau de băut și cămilelor tale’ să fie aceea pe care **ai rânduit-o Tu** pentru robul Tău **Isaac**! Și prin aceasta voi cunoaște că Te-ai îndurat de **stăpânul** meu.”

Nu sfârșise el încă de vorbit și a ieșit cu vadra pe umăr **Rebeca**, fata lui **Betuel**, fiul

Milcăi, nevasta lui **Nahor**, fratele lui Avraam. Fata era **foarte frumoasă**, era **fecioară** și niciun bărbat n-avusese legături cu ea. Ea s-a coborât la izvor, și-a umplut vadra și s-a suit iarăși. **Robul** a alergat înaintea ei și a zis: „Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta.” „Bea, domnul meu”, a răspuns ea. Și s-a grăbit de a plecat vadra pe mână și i-a dat să bea. După ce i-a dat și a băut de s-a săturat, a zis: „Am să scot apă și pentru cămilele tale, până vor bea și se vor sătura.” A vărsat în grabă vadra în adăpătoare și a alergat iarăși la fântână ca să scoată apă și a scos pentru toate cămilele lui.

Omul o privea cu mirare și fără să zică nimic, ca să vadă dacă **Domnul** a făcut să-i izbutească sau nu călătoria. Când s-au săturat cămilele de băut, omul a luat o **verigă de aur** de greutatea unei jumătăți de siclu și **două brățări** grele de zece sicli de aur. Și a zis: „A cui fată ești? Spune-mi, te rog. Este loc pentru noi în casa tatălui tău, ca să rămânem peste noapte?”

Ea a răspuns: „Eu sunt fata lui **Betuel**, fiul Milcăi și al lui Nahor.” Și i-a zis mai departe: „Avem paie și nutreț din belșug și este și loc de găzduit peste noapte.”

Atunci, omul a plecat capul și s-a aruncat cu fața la pământ **înaintea Domnului**, zicând: „Binecuvântat să fie **Domnul** Dumnezeul stăpânului meu **Avraam**, care n-a părăsit îndurarea și credințioșia Lui față de stăpânul meu! Domnul m-a îndreptat în casa fraților stăpânului meu.”

Fata a alergat și a istorisit mamei sale acasă cele întâmplare. Rebeca avea un frate, numit **Laban**. Și Laban a alergat afară la omul acela, la izvor. Văzuse **veriga și brățările** în mâinile surorii sale și auzise pe soră-sa Rebeca spunând: „Așa mi-a vorbit omul acela.” A venit dar la omul acela, care stătea lângă cămile la izvor, și a zis: „Vino, binecuvântatul Domnului! Pentru ce stai afară? Am pregătit casa și am pregătit un loc pentru cămile.”

Omul a intrat în casă. **Laban** a pus să descarce cămilele, a dat paie și nutreț cămیلelor și a adus apă pentru spălat picioarele omului aceluia și ale oamenilor care erau cu el. Apoi, i-a dat să mănânce. Dar el a zis: „Nu mănânc până nu voi spune ce am de spus.” „Vorbește!” a zis **Laban**.

Atunci, el a zis: „Eu sunt **robul** lui **Avraam**. Domnul a umplut de binecuvântări pe stăpânul meu, care a ajuns la mare propășire. I-a dat oi și boi, argint și aur, robi și roabe, cămile și măgari. **Sara**, nevasta stăpânului meu, a născut la bătrânețe un fiu stăpânului meu și lui i-a dat el tot ce are. Stăpânul meu m-a pus să jur și a zis: ‘Să nu iei fiului meu o **nevastă** dintre fetele canaaniților, în țara cărora locuiesc, ci să te duci în casa tatălui

meu și la rudele mele, ca de acolo să iei **nevastă** fiului meu.’ Eu am zis stăpânului meu: ‘Poate că **femeia** n-are să vrea să mă urmeze.’ Și el mi-a răspuns: ‘**Domnul**, înaintea căruia umblu, va trimite pe **Îngerul Său** cu tine și-ți va da izbândă în călătorie și vei lua fiului meu **o nevastă** din rudele și din casa tatălui meu. Vei fi dezlegat de **jurământul** pe care mi-l faci dacă te vei duce la rudele mele și, dacă nu ți-o vor da, vei fi dezlegat de jurământul pe care mi-l faci.’

Eu am ajuns azi la izvor și am zis: ‘**Doamne**, Dumnezeu stăpânului meu Avraam, dacă binevoiești să-mi dai izbândă în călătoria pe care o fac, iată, eu stau la izvorul de apă, și **fata** care va ieși să scoată apă și căreia îi voi zice: «Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta» și care îmi va răspunde: «Bea tu însuși și voi da de băut și cămilelor tale», fata aceea să fie **nevasta** pe care a rânduit-o **Domnul** pentru **fiul** stăpânului meu!

Înainte de a sfârși de vorbit în **inima** mea, iată că a ieșit **Rebeca** cu vadra pe umăr, s-a coborât la izvor și a scos apă. Eu i-am zis: ‘Dă-mi să beau, te rog.’ Ea s-a grăbit, și-a plecat vadra deasupra umărului și a zis: ‘Bea și voi da de băut și cămilelor tale.’ Am băut și a dat de băut și cămilelor mele. Eu am întrebat-o și am zis: ‘A cui fată ești?’ Ea a răspuns: ‘Sunt fata lui **Betuel**, fiul lui Nahor și al Milcâi.’ I-am pus **veriga** în nas și **brățările** la mâini. Apoi am plecat capul, m-am aruncat cu fața la pământ înaintea **Domnului** și am binecuvântat pe **Domnul** Dumnezeu stăpânului meu Avraam că m-a călăuzit pe **calea cea dreaptă**, ca să iau pe **fata fratelui stăpânului** meu pentru fiul lui. Acum, dacă voiți să arătați **bunăvoință** și **credincioșie** față de stăpânul meu, spuneți-mi; dacă nu, spuneți-mi iarăși, ca să mă îndrept la dreapta sau la stânga.”

Laban și **Betuel**, drept răspuns, au zis: „De la **Domnul** vine lucrul acesta; noi nu-ți mai putem spune nici rău, nici bine. Iată, **Rebeca** este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie **nevasta** fiului stăpânului tău, cum a spus Domnul.”

Când a auzit **robul lui Avraam** cuvintele lor, s-a aruncat cu fața la pământ înaintea **Domnului**. Și robul a scos scule de argint, scule de aur și îmbrăcăminte, pe care le-a dat **Rebecăi**; a dat, de asemenea, **daruri bogate** fratelui său și mamei sale.

După aceea, au mâncat și au băut, el și oamenii care erau împreună cu el, și s-au culcat. Dimineața când s-au sculat, robul a zis: „Lăsați-mă să mă întorc la **stăpânul** meu.”

Fratele și **mama** fetei au zis: „Fata să mai rămână câtva timp cu noi, măcar vreo zece zile: pe urmă, poate să plece.” El le-a răspuns: „Nu mă opriți, fiindcă **Domnul** mi-a dat izbândă în călătoria mea; lăsați-mă să plec și să mă duc la stăpânul meu.”

Atunci, ei au răspuns: „Să chemăm pe **fată** și s-o întrebăm.” Au chemat dar pe **Rebeca** și i-au zis: „Vrei să te duci cu omul acesta?” „Da, vreau”, a răspuns ea. Și au lăsat pe sora lor **Rebeca** să plece cu doica ei, cu robul lui Avraam și cu oamenii lui. Au binecuvântat pe **Rebeca** și i-au zis: „O, sora noastră, să ajungi **mama** a mii de zeci de mii și **sămânța** ta să stăpânească **cetățile vrăjmașilor** săi!”

Rebeca s-a sculat, împreună cu slujnicele ei, au încălecat pe cămile și au urmat pe omul acela. Robul a luat pe Rebeca și a plecat.

Isaac se întorsese de la fântâna Lahai-Roi, căci locuia în țara de miazăzi. Într-o seară, când **Isaac** ieșise să cugete în taină pe câmp, a ridicat ochii și s-a uitat; și iată că veneau niște cămile. **Rebeca** a ridicat și ea ochii, a văzut pe **Isaac** și s-a dat jos de pe cămilă. Și a zis robului: „Cine este omul acesta care vine înaintea noastră pe câmp?” Robul a răspuns: „Este **stăpânul** meu!” Atunci, ea și-a luat **marama** și s-a acoperit.

Robul a istorisit lui **Isaac** toate lucrurile pe care le făcuse. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale Sara; a luat pe **Rebeca**, ea a fost **nevasta** lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale.

Cap. 25

Avraam a mai luat o nevastă, numită **Chetura**. Ea i-a născut pe **Zimran**, pe **Ioșan**, pe **Medan**, pe **Madian**, pe **Ișbac** și **Șuah**. Ioșan a născut pe **Seba** și pe **Dedan**. Fiii lui Dedan au fost așurimii, letușimii și leumimii. Fiii lui Madian au fost: **Efa**, **Efer**, **Enoh**, **Abida** și **Eldaa**. Toți aceștia sunt **fiii Cheturei**.

Avraam a dat lui **Isaac** toate averile sale. Dar a dat **daruri** fiilor țiitoarelor sale și, pe când era încă în viață, i-a îndepărtat de lângă fiul său **Isaac** înspre răsărit, în Țara Răsăritului. Iată zilele anilor vieții lui **Avraam**: el a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani. Avraam și-a dat duhul și a murit după o bătrânețe fericită, înaintat în vârstă și sătul de zile, și a fost adăugat la poporul său.

Isaac și **Ismael**, fiii săi, l-au îngropat în **peștera Macpela**, în ogorul lui Efron, fiul lui Țohar, Hetitul, care este față în față cu Mamre. Acesta este ogorul pe care-l cumpărase Avraam de la fiii lui Het. Acolo au fost îngropați **Avraam** și nevastă-sa **Sara**.

După moartea lui Avraam, **Dumnezeu** a binecuvântat pe fiul său **Isaac**. El locuia lângă fântâna Lahai-Roi.

Iată spîța neamului lui Ismael, fiul lui Avraam, pe care-l născuse lui Avraam egipteanca Agar, roaba Sarei. Iată numele fiilor lui Ismael, după numele lor, după neamurile lor: **Nebaiot**, întâiul născut al lui Ismael, **Chedar**, **Adbeel**, **Mibsam**, **Mișma**, **Duma**, **Masa**, **Hadad**, **Tema**, **Ietur**, **Nafiș** și **Chedma**. Aceștia sunt fiii lui Ismael; acestea sunt numele lor, după satele și taberele lor. Ei au fost cei **doisprezece voievozi**, după neamurile lor.

Și iată anii vieții lui **Ismael**: o sută treizeci și șapte de ani. El și-a dat duhul și a murit și a fost adăugat la poporul său. Fiii lui au locuit de la Havila până la Șur, care este în fața Egiptului, cum mergi spre Asiria. El s-a așezat în fața tuturor fraților lui.

Iată spîța neamului lui Isaac, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe **Isaac**. Isaac era în vârstă de patruzeci de ani când a luat de nevastă pe **Rebeca**, fata lui **Betuel**, Arameul din Padan-Aram, și sora lui **Laban**, Arameul.

Isaac s-a rugat Domnului pentru nevastă-sa, căci era stearpă, și Domnul l-a ascultat: nevastă-sa Rebeca a rămas însărcinată. **Copiii se băteau** în pântecul ei, și ea a zis: „Dacă-i așa, pentru ce mai sunt însărcinată?” S-a dus să întrebe pe **Domnul**. Și Domnul i-a zis: „**Două neamuri** sunt în pântecul tău, și **două noroade** se vor despărți la ieșirea din pântecul tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Și **cel mai mare va sluji celui mai mic**.”

S-au împlinit zilele când avea să nască și iată că în pântecul ei erau **doi gemeni**. Cel dintâi a ieșit **roșu** de tot, ca o manta de păr, și de aceea i-au pus numele **Esau**. Apoi a ieșit fratele său, care ținea cu mâna de călcâi pe Esau, și de aceea i-au pus numele **Iacov**. **Isaac** era în vârstă de șaizeci de ani când s-au născut ei.

Băieții aceștia s-au făcut mari. **Esau** a ajuns un vânător îndemânat, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp, dar **Iacov** era un om liniștit, care stătea acasă în corturi. **Isaac iubea** pe **Esau**, pentru că mânca din vânatul lui; **Rebeca** însă iubea mai mult pe **Iacov**.

Odată, pe când fierbea **Iacov** o ciorbă, **Esau** s-a întors de la câmp rupt de oboseală. Și Esau a zis lui Iacov: „Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt **rupt de oboseală**.” Pentru aceea s-a dat lui Esau numele **Edom**. Iacov a zis: „Vinde-mi azi

dreptul tău de **întâi născut!**” Esau a răspuns: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de **întâi născut?**” Și Iacov a zis: „Jură-mi întâi.” **Esau i-a jurat** și astfel și-a vândut dreptul de **întâi născut** lui **Iacov**. Atunci, **Iacov** a dat lui **Esau** pâine și ciorbă de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit **Esau** dreptul de **întâi născut**.

Cap. 26

În țară a venit **o foamete**, afară de foametea dintâi, care fusese pe vremea lui Avraam. **Isaac** s-a dus la **Abimelec**, împăratul filistenilor, la **Gherar**.

Domnul i s-a arătat și i-a zis: „Nu te coborî în Egipt! Rămâi în țara în care îți voi spune. Locuiește ca **străin** în țara aceasta. Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta, căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam. Îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea și toate **neamurile pământului** vor fi binecuvântate în sămânța ta, ca **răsplată** pentru că **Avraam** a ascultat de **porunca Mea** și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele.”

Astfel, **Isaac** a rămas la **Gherar**. Când îi puneau oamenii locului aceuia întrebări cu privire la **nevasta** lui, el zicea: „Este sora mea.” Căci îi era frică să spună că este **nevastă-sa**, ca să nu-l omoare oamenii locului aceuia, fiindcă **Rebeca** era frumoasă la chip.

Fiindcă șederea lui acolo se lungise, s-a întâmplat că **Abimelec**, împăratul filistenilor, uitându-se pe fereastră, a văzut pe **Isaac** jucându-se cu nevastă-sa **Rebeca**. Abimelec a trimis să cheme pe Isaac și i-a zis: „Nu mai încape îndoială că e **nevastă-ta**. Cum ai putut zice: ‘E soră-mea?’” Isaac i-a răspuns: „Am zis așa, ca să nu mor din pricina ei.” Și Abimelec a zis: „Ce ne-ai făcut? Ce ușor s-ar fi putut ca vreunul din norod să se culce cu nevastă-ta și ne-ai fi făcut **vinovați**.”

Atunci, **Abimelec** a dat următoarea **poruncă** întregului norod: „Cine se va atinge de omul acesta sau de nevasta lui va fi omorât.”

Isaac a făcut semnături în țara aceea și a strâns rod însutit în anul acela, căci **Domnul** l-a binecuvântat. Astfel, omul acesta s-a îmbogățit și a mers îmbogățindu-se din

ce în ce mai mult, până ce a ajuns **foarte bogat**. Avea cirezi de vite și turme de oi și un mare număr de robi, de aceea **filistenii îl pizmuiau**. Toate **fântânile** pe care le săpaseră robii tatălui său pe vremea tatălui său Avraam, **filistenii le-au astupat și le-au umplut cu țărână**. Și **Abimelec** a zis lui Isaac: „Pleacă de la noi, căci ai ajuns mult mai puternic decât noi.”

Isaac a plecat de acolo și a tăbărât în valea Gherar, unde s-a așezat cu **locuința**. Isaac a săpat din nou **fântânile de apă** pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam și pe care le astupaseră filistenii după moartea lui Avraam, și le-a pus iarăși aceleași nume pe care le pusese tatăl său.

Robii lui Isaac au mai săpat în vale și au dat acolo peste o fântână cu apă de izvor.

Păstorii din Gherar s-au certat însă cu **păstorii lui Isaac**, zicând: „Apa este a noastră.” Și a pus fântânii numele **Esec**, pentru că se certaseră cu el. Apoi au săpat o altă fântână, pentru care iar au făcut gâlceavă, de aceea a numit-o **Sitna**. Pe urmă s-a mutat de acolo și a săpat o altă fântână, pentru care nu s-au mai certat, și a numit-o **Rehobot**, „căci”, a zis el, „Domnul ne-a făcut loc larg, ca să ne putem întinde în țară”. De acolo s-a suit la **Beer-Șeba**.

Domnul i s-a arătat chiar în noaptea aceea și i-a zis: „**Eu sunt Dumnezeu** tatălui tău Avraam; nu te teme, căci **Eu sunt cu tine**. Te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța din pricina **robului Meu Avraam**.” **Isaac** a zidit acolo **un altar**, a chemat Numele Domnului și și-a întins **cortul** acolo. Robii lui Isaac au săpat acolo **o fântână**.

Abimelec a venit din Gherar la el cu prietenul său **Ahuzat** și cu **Picol**, căpetenia oștirii lui. Isaac le-a zis: „Pentru ce veniți la mine voi, care mă urâți și m-ați izgonit de la voi?” Ei au răspuns: „Vedem lămurit că **Domnul este cu tine**. De aceea zicem: ‘Să fie **un jurământ** între noi, între noi și tine, și să facem **un legământ** cu tine! Anume, jură că nu ne vei face niciun rău, după cum nici noi nu ne-am atins de tine, ci ți-am făcut numai bine și te-am lăsat să pleci în pace. Tu acum ești binecuvântat de **Domnul**.’”

Isaac le-a dat un ospăț și au mâncat și au băut. S-au sculat dis-de-dimineată și s-au legat unul cu altul printr-un **jurământ**. Isaac i-a lăsat apoi să plece, și ei l-au părăsit în pace.

În aceeași zi, niște robi ai lui **Isaac** au venit să-i vorbească de fântâna pe care o săpau și i-au zis: „Am dat de apă!” Și el a numit-o **Șiba**. De aceea s-a pus cetății numele **Beer-Șeba** până în ziua de azi.

La vârsta de patruzeci de ani, **Esau** a luat de neveste pe **ludita**, fata hetitului Beer, și pe **Basmat**, fata hetitului Elon. Ele au fost o pricină de mare amărăciune pentru **Isaac** și **Rebeca**.